

blot var et Sted i Verden, hvor det kunde paa-vises, at et Land rejste sig mod Militarismen paa den eneste Maade, hvorpaa man kan rejse sig imod den, ved at beklippe den. Men bortset fra dette indeholdt de spottende Ord i hans Udtalelser nogen Sandhed. Der er ingen Tvivl om, at det vil blive saare vanskeligt, overmaade vanskeligt for et hvilket som helst antimilitaristisk Parti at gennemføre sine Planer. Det vil blive det, blandt andet fordi den Politik, som er ført her i Landet i nogen Tid, og først og fremmest den Politik, den højtærede Konseilspræsident har ført, er en Politik, der har styrket Magter, der staa imod en forstandig Løsning af dette Spørgsmaal, saa overmaade stærkt; den har været en Styrkelse af Hofmagten, og den har været en Styrkelse af Militærmagten, først og fremmest en Slags Beatifikation af Generalstaben. Hvis man havde for Øjeblikket her i Landet noget tilsvarende til Pavens Helgengørelser af berømte Personligheder, kunde man dermed sammenstille det, den højtærede Konseilspræsident foretager sig med Generalstaben. Han omgiver den for Øjeblikket med en Helgenlorie. Den højtærede Konseilspræsident talte noget om forskellig Parlamentarisme. Den Parlamentarisme, han i Gaar gjorde sig til Talsmand for, da han erklærede uden at antyde, hvilket Forslag han vilde følge, uden at sige, hvilken Vej han vilde gaa, at han vilde følge Generalstaben, den Parlamentarisme er ganske ny, og den tør man maaske betegne som Generalstabsparlamentarisme.

Nej, denne Sommersamling egner sig ikke til Løsningen af Militærspørgsmaalet, fordi der ikke er noget Flertal til Sagens forstandige og rimelige Løsning og heller ikke til nogen afgørende Løsning. Og heller ikke dette Folketing i dets Sammensætning egner sig dertil. Men derved sker heller ingen som helst Ulykke, der sker kun det, at vi kunne komme ud af den politisk hypokondre Periode, hvori vi ere i Øjeblikket. Den højtærede Konseilspræsident er en militær-politisk hypokonder Mand, han er Udtryk for den rene Hypokondri, den indbildte Syge, for dette, at Verden er fuld af Farer, og for, at der ikke er foregaaet noget som helst, der kan gøre vore Kaar lempeligere. Hver Gang man søger at paavise, at der er dog sket noget, der gør vore Kaar lempeligere, muligere og bedre, saa rejser den højtærede Konseilspræsident sig med sit hypokondre Ansigt og siger: nej, det er blevet værre og værre. Lad os komme ud af denne

politisk hypokondre Periode, og lad os se sundt og klart, ikke som febersyge eller hypokondre Mennesker, men som de nøgterne Mennesker, som det danske Folketing indtil denne Dag har været. Først og fremmest er dette Ministerium ikke kapabelt til at føre an i Løsningen. Jeg hører til dem, der have haabet og troet paa, at den højtærede Konseilspræsident skulde komme til at spille en anden Rolle i vor Politik end den, han har gjort. Jeg hører til dem, der ofte have staaet imod ham, men ogsaa ofte have set med Sympati paa ham. Man har om den højtærede Konseilspræsident hyppigt hørt dette sige: ja, han har været forfulgt af Uheld, det ene Uheld efter det andet har ramt ham, han er aldrig kommen paa sin Plads, men se ham en Gang i det rette Øjeblik paa rette Plads, saa vil man se, hvilken førende Politiker han er. Nu indtraf dette, at den 8. September udpegede ham, som ingen anden Mand i dette Land er bleven udpeget til den ledende Rolle. Men i Stedet for at gøre sig til Herre over Situationen, den Situation, som laa ganske klar for ham, gjorde Konseilspræsidenten sig til Tjener for det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). Saa kom et Øjeblik, hvor den højtærede Konseilspræsident gjorde Oprør. Det var, da han fremsatte sin egen Politik. Det var den Dag, hans Ros basuneredes ud over Landet som Føreren af en Mandighedens Politik. Man har en Fortælling om en Pave, der blev valgt, fordi han gik paa Krykker, og fordi man troede, det var en svag Mand, men fra det Øjeblik, han var valgt, kastede han Krykkerne. Jeg har det Indtryk, at Højre den Dag i Februar, da Konseilspræsidenten holdt sin Tale, troede, det var en Mand, der løftede Krykken for at slaa. Men det viste sig snart, at Forholdet var et andet, det var snarere en oprørsk Tjener, der talte. Den højtærede Konseilspræsidents Politik kunde udtrykkes med det gamle Operaomkvæd: „Fanden være Tjener mer“. Nu forekommer det mig, at den højtærede Konseilspræsidents Politik igen er ved at undergaa en Svigning henimod en anden Tjenerrolle, den, hvor Henrik i „Henrik og Pernille“ gør Undskyldning, fordi han har baaret Herretøjet, og siger: „Jeg er ikkuns en Lakaj“. Den højtærede Konseilspræsidents Politik bliver stadig væk i Tjenerfaget, fra den oprørske, revolterende Tjener indtil den atter ærbødige Tjener. Naa, det at tjene kan være den højeste Bedrift, men det gælder om at vælge sit Herskab. Man kan